

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATA LLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7 Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

VINTINOU DE SETEMBRE.

AN passat quinze anys fecundos en successos, han caygut dos tronos y una República, la monarquia ha tornat a restaurarse, y á través de las mudansas, dels desfalliments, de las apostassias y de tots los cataclismes de la politica, un fet s' aixeca sobre 'ls demés, com lo pich més alt de una cordillera, rebent primer que 's altres la llum del sol, destacantse desde grans distancias, altiu y espléndit, ja 's presentí ceynit de amenassadora nuvolada, ja ostenti la pura serenitat de l' esperansa.

En l' historia del present sigle brillará més que cap altra la página consagrada á relatar la gloriosa revolució, consumada 'l dia 29 de Setembre de 1868.

Aquell dia 'l poble espanyol cansat de arbitrariefats, immoralitats y escándols, víctima de l' imbecilitat danyina dels partits reaccionaris que 'l governavan, esclavizat y empobrit, escarnit y humillat, rompé las resclosas de la paciència y ab un acte d' energia 's féu admirar del mon enter.

Los qu' estavan engorronits en las delicias del poder, no ván veure la tempestat fins que ván tenirla á sobre, que sempre, per ditxa dels pobles oprimits, los déspotas son cegos; y quan la opinió de un poble 's condensa y estalla, no hi ha forsa que basti á resistirla. L' explosió es obra de un instant.

Aquella revolució ademés de justa, signé fecunda. ¿Qui negará que ha posat fondas arrels en lo cor de la nació? ¿Qui pot desconeixe que la seva influencia pesa encare poderosa sobre las costums politicas.

En vá han volgut destruir-la y aniquilar-la. Los fets que s' encarnan en la natura'ssa de un poble ni s' aniquilan ni 's destrueixen. Cánovas ha tractat inútilment d' esborrar tots los efectes de la Revolució de Setembre, y ab tot y tenir entre sas mans durant sis anys enters á la nació espanyola, no ha pogut lograrho. Quan se creya que l' arbre era mort y anava á tallarlo, la revolució rebrotava y davant de la amenassadora actitud de la fusió, que per fortificarse y ferse respectar invocava 'ls recorts del 29 de Setembre, Cánovas deixava á tota pressa la dextral conservadora.

No hi fá res que la fusió, retegant de la historia dels homes que la componen y olvidant los compromisos que havian contret, vinga adulterant l' esperit revolucionari, al qual déu la vida y l' existencia; com demá no hi farà res tampoch que l' esquerra, que avuy blasona de revolucionaria, invocant lo Códich de 1869, quan siga al poder imiti als fusionistas.

La fusió y l' esquerra demostrarán que 'l recort dels principis triufants en lo Pont de Alcolea, serveix

per guanyar lo poder fins dintre de las monarquías restauradas, y quan lo poble vulga, las enganyifas se tornarán veritats, y darrera dels traficants sense conciencia, vindrán los homes enters y honrats, los homes que may han desdit en las sevas conviccions á purificar las conquistas revolucionarias, enteladas avuy pel baf de l' ambició y de la concupiscencia.

¿Qui es capás de predir lo que 'ns reserva 'l temps? Tal vegada 'l moment desitjat lo tenim més aprop de lo que molts se creuen.

Fins are 'ls remeys que s' esperavan no venen ni 's divisan, y la medicació dels doctors que volian salvarnos, porta trassas de ser més dolorosa que la mateixa malaltia.

Quan los pobles no están satisfets dels seus governants, y 'l poble espanyol no pot estarho, prescindeixen d' ells. A la falta de fé dels homes que avuy se disputan lo poder, ha de succehir per forsa un periodo de creencias: després de la apatia enervadora ha de venir una época de salvador entussiasme. Sobre la politica de petites intrigas basada en la falsificació de las elecciones, en l' olvit de la ley y en lo caciquisme, predominará la politica nacional inspirada en la rahó, en la ley, en la justicia y en lo bé de la patria.

¿Quan se verificará 'l cambi? Ningú pot fixar fetxas; pero 'ls contorns de la restauració revolucionaria ja 's divisan. Es necessari que la Revolució de Setembre realisi la seva tercera metamórfosis, que senyalava Castelar en un dels seus millors discursos. Lo primer periodo signé d' expansió; lo segon ha sigut de reacció y 'l tercer ha de ser de reconstitució definitiva.

Tots los pobles passan per aquestas crisis temporals. La mateixa Fransa, germana nostra, no ha lograt solidar fins en lo present periodo las conquistas de la gran Revolució del 93. També allá hi ha hagut épocas enteras de reacció y de mistificacions é impuresas; pero la corrent de las ideas, al últim ha tornat á son liit natural.

Y avuy la Fransa es forta y poderosa porque ha trobat l' equilibri politich que l' hi faltava.

Tant poderosa y forta es la Fransa republicana que desgraciat de aquell que olvidant lo que val un poble enamorat de las sevas institucions y estimat dels demócratas de tot lo mon se atreveixi á atentar contra la seva existencia!

P. K.

LA CORONA DE FRANSA.

OMENSIN per ferse 'l cárrech de que la escena que aném á referir es autèntica y verdadera: no dirém que 'ne hagi sigut enviada per un corresponsal especial, porque no tenim casa per tals mobles; pero si no tenim casa, tenim, en cambi, un aucellet que 'ns ho explica tot.

¿Estém? Donchs al grá.

La escena no es altra cosa que un consell de familia.

Població hont té lloch lo consell: Bábia (una especie de Sant Boy, pero més en gran).

Individuos que hi han assistit: varios parents del difunt compte de Chambord.

Objecte de la reunió: nombrar l' heréu definitiu del trono de Fransa.

Estém en una sala pintada de vert (color alegórich) y adornada ab coronas y otras tonterias.

Lo porter, anunciant:

—Lo senyor compte de Paris.

Lo nét de Lluís Felip entra tot alegre, al veure qu' ell es lo primer en acudir á la cita.

Als pochos moments:—Los senyors fills de Lluís XVII.

Entra una curriolada d' individuos de totas classes y colors, mirant ab desconfiansa al descendent dels Orleans.

Finalment lo porter torna á cridar:—Don Cárlos de Borbon.

Y compareix lo plaga de 'n Cárlos seté, per supuesto, acompanyat de dugas húngaras y del seu fill Jaumet.

Reunits ja tots los convidats, lo compte de Paris, com á home de més pessetas, ocupa la presidencia.

¡Ninganinganingning!

—Senyors y.... senyoras: (las húngaras sonriuen al veures tant ben tractadas.) Jo no soch amich de gastar paraulas en vá: tots sabém porque 'ns hém reunit. A veure, pues; ¿qui d' entre vostés se considera ab més drets para arreplegar la corona de Fransa?

—¡Jol Jol Jol Jol Jol Jol!

—¡Holal Aquí no som més que sis, y 'm sembla que hi sentir cridar jo set vegadas.

—Oh! Es que jo ho he dit dos cops

No cal dir qui es aquest personatge: tothom compendrà qu' es don Cárlos.

—Sent aixis, replica 'l president, vosté comensará á explicarse.

—Prou, ja veurá. Jo soch nebot del oncle; es evident, pues, lo perfecte dret que m' assisteix; pero per no crear dificultats á una persona tan campetxana com vosté, 'm retiro y renuncio á la corona de Fransa.

Lo president:— Fá molt bé, porque Fransa no es Espanya, y allí no podría anar á saquejar pobles y destruir trens sense que l' hi piquessin las crestas. Créguim: la tasca de conquistar aquell trono es molt perillosa.

Una de las húngaras, tota enfurismada, pessiga 'l bras á don Cárlos.

—¿Qué tens? diu lo Terso en véu baixa.

—On' ets un ximple de renunciar d' aquest modo uns drets tan sustanciosos.

—¿Si? ¿Y que no has sentit alló de picar las crestas? En tot aixó lo seu fill s' ha alsat del asiento, encantantse ab lo president.

—Senyors, exclama: protesto de lo que acaba de fer lo meu papa... natas. Aixó es una animalta: si ell renuncia, jo nó; vull ser rey de Fransa y si convé, alsaré partidas, faré burricadas y tiraré tiros.

Las húngaras pican de mans y de peus: don Cárlos

se mira al seu fill, com volguent dir: ¡Aquest xicot promet!

Lo compte de París:—Mira, marréch; ton pare ha abdicat y tú no ets ningú pera alsar lo galló d' aquesta manera.

—Y nosaltres tampoch som ningú?

Lo president se gira á la esquerra y 's topa ab la furibunda mirada dels fills de Lluís XVII.

—Si senyors, exclama un d' aquestos; aquí 's vé á disposar del trono de Fransa, quan tothom sab que aquets trono té amo anys há. Nosaltres, heréus y fills legítims del nostre pare, protestém davant d' Europa, del Assia, del Africa y hasta de América contra....

Un nou personatge qu' entra subitament interromp al orador: es lo príncep Geroni Napoleon.

—Protesto solemnement, diu lo célebre Plon-Plon, contra l' acte que s' está realisant. Jo soch l' únich heréu al trono de....

La porta torna á obrirse ab estrépit, y apareix un altre individu atropellantho tot.

Es lo fill de 'n Geroni, lo príncep Victor.

—¡Fora d' aquí tothom! L' únich, lo verdader, lo legítim amo de Fransa soch jo, jo que tinch....

Al arribar aquí son pare l' hi venta una morma.

—Té; lo que tens es aixó.

Tothom s' alsa del puesto. En Carlos vol descompartirlos, en Jaumet pren partit per en Victor, estirant a son pare, lo Tersó 'l fá anar sota la taula á puntadas de péu, las húngaras xisclan y 's fills de Lluís XVII socorran á las pobras senyoras.

En mitj d' aquest terratrémol, lo compte de París agafa 'ls trastets y toca 'l dos, trepitjant una pila de carn cristiana, que 's belluga y crida desafortadament.

Aixis va acabarse la sessió: al sortir los concurrents, diu que tots los gossos de Bábía van acompanyarlos lladrant als seus respectius domicilis, y algú anyadeix que 'l govern francés, al enterarse d' aquestas disposicions, tan bélicas, ha prés una infinitat de disposicions á fi de que la nació no 's mori... de riure.

Lo que será, ja ho veurém. Per de prompte la Fransa pot dormir tranquila: pera aquestos enemichs, ab unas xurriacas ne té prou.

FANTÁSTICH.

ALEMANIA celebra maniobras militars. Aquella nació es un gran quartel: de nit somia fusells y de dia juga ab canons.

¡Quin viure més tranquil! A la dreta hi té Fransa que la mira de regull; á l' esquerra Rússia que també tracta de contarli un quènto; y sobre 'l cap Dinamarca que, segons diuhen, s' enten ab Inglaterra.

La fortuna de Alemania es que nosaltres quan vinga 'l cas anirém á ajudarla. Ab enviarli no més en Martínez Campos l' Alemania está salvada. L' héroe de Sagunto es un xiste ab camas, y quan Fransa, Rússia y 'ls demés enemichs de Alemania 'l vejan ab aquell lloron, caurán á terra recargolantse de riure.

A n' en Balaguer, qu' es l' únich esquerrá que té una idea fixa, divendres de la senmana passada 'ls seus correigionaris ván obsequiarlo ab una serenata.

Un recort: quan los constitucionals eran á l' oposició l' obsequiavan també ab serenatas y banquetes, y després, á l' hora de menjar, del presupuesto ván abandonar-lo.

Y á mí, francament, me fan tanta atmetlla 'ls esquerrans de avuy com los constitucionals del banquet de Tivoli.

L' agrañiment per ells, es quèstió de boca..., y de boquilla.

«Las dos potencias alemanas, diu l' *Estandari* de Lóndres, convenen en que Espanya ha de tenir véu y assiento en lo concert europeo sempre que se susciin quèstions europeas en que 's toquin interessos espanyols.»

Ab aixó 'ls fusionistas están entussiasmats. Pero jo no puch entussiasmarme.

¿Qué 'm fá á mí que 'ls taruguitas me dongan véu y assiento quan tractin de emportárse'n lo rellotje?

A Fransa ha causat gran impressió que 'l rey d' Espanya haja sigut nomenat coronel de Hulanos del regiment qu' está de guarnició á Strasburgo.

Consólinse 'ls francesos pensant que quan l' Alsacia y la Lorena tornin á ser sévas, no hi haurá á Strasburgo regiments de hulanos de guarnició.

A Alemania 's reuneixen varios reys.

A Copenhague també hi ha reunió de monarcas.

Uns y altres parlan de mantenir á tota costa la pau

de Europa, y uns y altres no fan més que passar revista als soldats, y veure si las bayonetas están ben afiladas.

En vista de lo qual jo ja comenso á estar tranquil.

Y estich tranquil per demés, perque si la cosa pinta, com que ja hi passat la quinta á mí ningú 'm dirá res.

Estadística criminal:

Segons la memoria del Tribunal Supremo durant l' any que acaba de transcorre, s' han comés 164 delictes contra 'ls drets individuals per empleats públichs y 45 per particulars.

De manera que 'ls encarregats de fer cumplir la lley, faltan á ella ab més frecuencia que 'ls encarregats de obehirla. ¡Y en quina proporció! Prop de quatre empleats criminals per cada paísá.

Jo ja ho sabia, pero faltava que 'l govern nos ho contés.

De las festas que acaban de celebrarse no 'n queda més que un recort brillant: la colocació de la primera pedra del monument á Clavé.

Barcelona entera vá associarse al acte, assistint á la ceremonia milers de personas, ó contemplant ab respecte y simpatía 'l pás de la comitiva.

Dèu anys han passat desde la mort del immortal músich-poeta, y la seva figura lluny de amenguar, creix á través del temps.

Are sols falta que tots los amants del géní popular que tant hermosos cantos legá á la nostra terra y que tant contribuí á l' enaltiment y á la ilustració de las classes treballadoras, portin lo seu óbol á la suscripció pública, oberta en tots los periódichs, á fi de que 'l monument que 's construeixi siga digne del home á qui 's dedica.

Los monárquichs de París ván celebrar una gran reunió ab l' intent de desplegar las fèvas forsas, y ab prou feynas ván reunir-se cinchcents.

Es á dir que are que s' han refundit los orleanistas y 'ls legitimistas son méns que quan anavan cada hù per ell.

¡Pobre gent!

Ya no tenen més que un cami: aixugarse las babas, anar á las 40 horas y prepararse per morir cristianament.

A la reina Isabel l' alcalde de Deva vá posarli tres duros de multa per no dur encesos los fanals del carruatje.

¿No véu Sr. Rius y Taulet? Alló son arcaldes. Vosté s' hauria contentat ab ferli tres cortesias.

A la presó modelo que han construit á Madrid, hi ha uns quants calabossos destinats á periodistas.

Aquests calabossos están ben amoblats.

Fins hi haurá taula y sis cadiras.

¡Mitja dotzena de cadiras! ¡Vaya un lujo!

Però are que me 'n adono. ¿Saben perquè hi haurá tantas cadiras?

Perque una vegada hi caygan, esperin sentats l' hora de que 'ls ne treguin.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Novas hassanyas del rector de Rodoná. L' Ajuntament vá ordenar que s' escurés una bassa molt gran de servey del poble, qu' existeix á poca distancia de la població. La operació havia de realisarse un diumenje. Y 'l rector en la primera missa vá recomenar als feligresos que no creguessen á las autoritats ni als seus pares ni á ningú que 'ls manés treballar en diumenje; y que las multas que 'ls hi possessin algun dia sortirian. Però 'ls feligresos van atendre tant bé las previsions del rector, que van acudir al treball en més número que las altrás vegadas.

Com que está de puntas ab todas las autoritats, un dia que resava las benaventuransas, digué recalcant molt la veu: «Benaventurats los que pateixen persecució per la justicia, perque d' ells es lo regne del cel.»—Bé 's coneix prou á sí mateix lo rector de Rodoná ¡Pobre benaventurat!

M' escriuhen de Granollers: «Fá pochos dias que ha tornat de pendre las ayguas de Torelló, lo rector de Canovellas, junt ab la seva majordona, una xicota de uns 24 á 25 anys. Durant la seva ausencia hi ha hagut tres defuncions, sense poder pendre 'ls sagraments. Un d' ells no pogué otorgar testament perque 'l rector era á pendre ayguas.»

Lo tal rector es molt aficionat á anar á fora. Dos anys endarrera vá passar una llarga temporada á Montserrat; per cert que també llavors la majordona vá sortir del poble, patint una hidropesia, que vá durarli, segons diuhen, nou mesos justos. Apesar de que deyan que 's faria monja, quan vá tornar estava ja enterament curada.

Una frasse del sermó que 'l dia de la festa major vá pronunciar lo rector de la Roca, davant de 20 ó 25 capellans: «Las donas de avuy de fora van molt netas; pero de dintre van molt brutas.»—¿Com ho sab?

REVISTA.

D' Alemania venen ja rumors dolso, novas grans. Diu qu' Espanya sortirá dels apuros y del fanch: diu que al últim s' ha format una aliansa colossal: diu que á causa d' aquest pas, serém socios de 'n Bismarck... Aixís corra dias há: lo que fuere sonará.

Carregats de temors y de ensomnis, sentint ja 'l fret alé del hivern, han tornat á Madrid, presurosos, los amichs y enemichs del govern.

Los uns venen fent salts y gatzara, abrigant esperansas sens fi;

altres tornan ab cara d' engúnias, com aquell que té por de morir.

¡Quants d' aquestos tranquils que ara riuhén d' aquí un més los veurém somicant!

¡Quants d' aquestos pobrets que avuy ploran d' aquí un mes, ó més prompte, riurán!

La esquerra, impertérrita, no 's dona ni 's mou: vol establí 'l códic del xeixanta nou. La esquerra treballa per fer cert capdell; si en Sagasta ho busca, fins se 'n mirá ab ell. La esquerra vá á Fransa, la esquerra es aquí, la esquerra diu nones, la esquerra diu sí, la esquerra 's fá forta, la esquerra se 'n vá... el próximo sábado se continuará.

Apesar dels pesars, lo gran Cristino segueix fent equilibris sense tino; l' un dia eleva un himne á n' en Posada y l' altre dia diu que no l' hi agrada; l' un dia ab en Serrano té un concili y l' altre dia esmorsa ab don Emili... ¡Ojo! Estém disposats á dar dos quartos al que 'ns digui qué pensa 'l senyor Marfós.

—¿Que tal? ¿qué hi ha de la crisi?

—¡Quin absurd! ¿Encara hi pensa? No fassi cas de ningú: tot aixó es una comedia, un pilot de fantasias, un embolich d' impaciencias...—

(Aquest fulano es ministre, y té por d' anar per terra.)

—¿Qué tal? ¿Qué hi ha de la crisi?

—Es imminent: ho pot créure. La fusió está molt malota y per més qu' ella 's defensa, no hi ha modo de curar las llagas que la rosegan...—

(Aquest altre té esperansas d' arreplegá una cartera.)

Casi tots los reys d' Europa se mouhen activament, demostrant lo seu talent y ensenyant la seva tropa.

L' inglés, Dinamarca y Russia van concertantse ab molt art, mentres que per atra part, s' arreglan l' Austria y la Prussia.

La guerra bull y fermenta y 'l vent fá dias que xiula: estém tots sobre una piula que al millor dia reventa.

Y en tant que 'ls aguerrits fan simulacros, ensaigs de un drama que s' ha d' estrenar, Barcelona fá fras y hasta festas gastant lo que l' hi queda per gastar.

No está nostra ciutat per fer liberis, y molt méns quan tot vá dirigit per aquest pobre ajuntament de ceros

que no més fá 'l cap viu per 'ná á Madrid.

Han passat quatre dias fent taral-la, hem vist los archs y 'ls globos de costum, hem vist xiquets de Valls... y d' altres puestos, y alguna banderota y algun llum.

Entre 'l rumor de murgas y petardos tot ha passat, y 'ns hem trobat després ab una pila de pessetas méns y ab algunas primeras pedras més.

C. GUMÀ

Uo saben alló de la aliansa? Donchs diuhen que ja es un fet. Diuhen que som d' alló més amichs ab Austria y Alemania. Diuhen que dintre de Europa ja tenim la mateixa categoria que Servia y Rumania. Pero 'm sembla que 'ls cassadors s' han venut massa depressa la pell del lleó. De primer s' ha de cassar lo lleó y aquí 'l lleó es lo poble espanyol.

Aixó es com un casament.

Los guetos s' empenyan ab casar á la pubilla ab un fulano, qu' ella no l' estima. ¿Qué 'n treurém del empenyo dels guetos, si la noya no ho vol? A la forsa no la durán pás al altar y de bon grat no hi anirà may. En aquest cas, una de dos: ó 'ls guetos desisteixen ó vé un rompiment y la pubilla guanya.

Cuidado, que de cassos aixís se 'n veuhen cada dia.

Espanya, aislada del resto de Europa per la seva situació geográfica, es la qu' en cas de una guerra podria mirarse ab més facilitat que ningú los toros desde la barrera.

A La tornada de 'n Titó trobarém lo lema de la nostra política internacional. Sembla fet exprés:

«No t' emboliquis *Gutierras*: mira que 't farán mal-bien.»

Los esquerrans de Madrid tenen instalat lo Circol en la calle del Lobo.

¡Carrer del Llop!

Figúrinse 'l dia que pugan aferrusarsi ¡quina destrossal!

Sembla que á Madrid son molts los constitucionals que s' han ficat al circo conservador.

Are no 's creguin que aixó siga cambiar de ideas, no senyors. De Sagasta á Cánovas, políticament parlant, vá cero.

Aixó si gnifica simplement un cambi de fonda.

Es que l' escudella fusionista es ja una mica massa rescalfada.

S' escandalitza un periódich de Alicante de que en aquella ciutat durant més de quinze dias no hi hagués timbres de giro.

«Ay, ay, ¿y perquè 's necessitan?»

¿Que per ventura 'ls fusionistas de Madrid que s' han fet conservadors han necessitat timbre de giro per girarse?

Diu un telégrama:

«A Santander ha sossobrat una barca pescadora, ofegantse 'ls homes que la tripulavan.»

A Madrid no ha sossobrat encare la barca pescadora del presupuesto; pero ja fa ayguas.

En Necedal tracta de organisar per l' any que vé una gran pelegrinació á Roma.

Magnífica ocasió pèl Papa que potser no se l' hi presentarà may més.

Ab la llana que 'ls pelegrins portan al clatell podrà ferse 'n tres ó quatre matalassos.

Y en cambi 'l successor de Pio IX, perque no estigan ab las barras paradas, podrà cedirlos tota la paila de la malfega.

Cánovas viatja per Galicia, y en casi totas las estacions surten á rébrel ab la gaita.

Es lo millor que poden fer los gallegos en obsequi del mónstruo: aixís li recordan las dulsuras del poder.

Quan ell governava, Espanya era una inmensa gaita, es á dir: un inmens *sach de gemechs*.

Moret ha tornat á Madrid, y s' ha fet rebre per un gran número de personas, s' ha fet donar una serenata y s' ha fet convidar á un pisolavis.

En un discurs ha dit:

«Si la revolució tira 'l guant á la monarquia, jo 'l recullo.»

Ho crech molt bè.

Es molt capás de recullirlo y de passarlo entre 'ls concurrents.

D' aquí en avant quan D. Francisco, 'l de las Patillas, vagi á colocar una primera pedra ó á inaugurar un' obra pública, serà necessari que á més de dur la vara y 'l discurs de memoria, porti ademés uns incensaris, y 'l discurs de tot punt indispensable.

Aixís per exemple, quan vá á Hostafranchs, declara que l' idea de construir un mercat se déu á D. Pere Casas, tinent d' arcaide d' aquell districte; y en Peret Casas, naturalment, l' hi torna l' incens y D. Francisco s' estufa.

La mateixa comedia 's representa á la Barceloneta, sino que 'l mercat d' aquell barri maritim se déu al Sr. Cabot.

Un fadri manyá al sentirho vá dir:

—Ay, ay, ¿qué ja l' han pagat? Jo 'm pensava que 's *debia* á la Maquinista.

De la tesoreria de Hisenda de Zaragoza han desaparegut 40.000 duros.

Y en Martinez Campos, dirigintse á n' en Pelayo Guesta, asseguren que vá dirli:

—Mestre, miri que á vosté també se l' hi pronuncian los fondos.

Es natural que digués aixó l' héroe del Zanjón y del Hostal de la Corda.

Per ell las cinquillas han sigut sempre los millors soldats per guanyar victorias.

Una frase histórica:

Ocupava 'l ministeri de Hisenda un catalá, y un seu amich de l' infancia. l' hi demanava cert destino.

—Es impossible, deya 'l ministre: l' ocupa un empleat que ja fá vint y cinch anys que 'l desempenya.

—Donchs motiu de més per treure 'l y donárme 'l á mí.

—No sé veure perquè.

—Home, perque ell fá vint y cinch anys que menja y jo fá vint y cinch anys qu' espero.

En la companyia cómica del Principal hi figuran entre altres los següents actors: Sanchez (Gabriel), Rodríguez (Ana), Rodríguez (Maria), Suarez, Muñoz, Sanchez (Antonio), Martinez, Perez y García.

Ja ho veuhen, aixó no es una companyia de cómichs, sino una companyia de tropa.

A pesar de tot tinch noticia de que forman molt bè.

Sortia aquest dia de la Bolsa un pobre infelis tot compunjit, groch y abatut.

Un seu company al veure'l:

—¿Qué tens Maçari?

—¿Qué vols que tinga. Qué m' han macat.

—Y donchs que t' ha succehit.

—¿Qué vols que m' haja succehit? Que m' ha caygut una *dola* á sobre.

—¿Y t' ha fet mal?

—A mí no; al porta monedas. Figúrat que ja no 'm quedan ni dos quartos per comprar l' *última hora*.

L' escena passa á Paris.

Los lladres están registrant una botiga: al sostre hi ha una reixeta que comunica ab l' entresuelo. L' amo del establiment sent soroll, tréu lo cap per la reixa y crida:

—¿Qui hi ha aquí baix?

Un lladre ab molta tranquilitat:

—No s' incomodi, som lladres.

L' amo agafa un bastó y treynt la punta per la reixeta, exclama:

—No s' incomodin, es un revólver.

Los lladres encare fujan.

Un home que tè molta por del cólera, ha sentit contar qu' en temps d' epidemia totas las malalties s' encomanan.

Tot de nn plegat la dona l' hi cau malalta, y envia á buscé 'l metje. Aquest declara qu' está malalta d' histéric.

Lo marit tot esparverat:

—Escolti Sr. Doctor ¿no s' encomana pas l' histéric?

A veure qui la deya més grossa.

—Jo, exclamava un que ha viatjat molt, á Marsella vaig veure á un funámbul que passava un abisme que tenia més de cent canas de fondo, sobre una corda prima y sense balanci.

—Donchs jo, responia un seu company, als 'Estats Units vaig veure 'n un que 'n passava un' altre molt més fondo encare, ab balanci; pero... sense corda.

En la plassa de un poble un home ensenyava un *tuttilimundi*, al péu de un balcó, amohinant als vehins desde 'l dematí al vespre.

L' amo de la casa ja estava al punt de dalt y agafant un rentamans d' aygua, 'l vuida sobre 'l cap del amohinós personatge.

Aquest precisament llavors deya:

—Aquí veurán vostés la gran ciutat de Xauxa, ahont se menja y no 's treballa.

Y al sentirse la mullena á sobre, sense perturbarse y ab lo mateix tó continuá:

—¡Aquí veuran lo diluvi universall...!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-no-ve-llas.*
2. MUDANSA.—*Diu-Piu-Niu-Riu-Viu.*
3. SINONIMIA.—*Pau.*
4. CONVERSA.—*Banyolas.*
5. GEROGLIFICH.—*Per fideus fins lo fideuhé.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pau Ferrer y Xiribit, n' han endevinadas 4, Dos Liberals; 3, Manescal de Vich, Un saragatero, Pere Picolavis y Johao Verdaguer, y 1 no més, Noy Gran.

XARADA.

En Total es un xicot
molt *hu-tercera-segona*;
en cambi la seva dona
es pitjor que un sargentot
d' aquells que ho governan tot
y á tothom tractan com gos;
mes com es molt *tersa-dos*
y molt *primera-segona*,
ell pensa: «Res se me 'n dona
que tinga 'l génit rabiós.»

LL. MILLÁ.

ANAGRAMA.

¿No tot, lector, un disgust
un sobresalt y un espant,
quan véus la tot que tè tot
l' auell y 'l vá devorant?

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA LOGOGRÁFICA.

—¿Vols venir 12345 á veure la 54123?

—¿Ab qui hi vas?

—Ab en 14325 Pero avants donarém un paseig pèl 321.

—54, perque en 3412 m' espera.

—Tu mateix, noy, are ja estás enterat.

UN CATALANISTA.

TERS DE SÍLABAS.

Omplir los pichs ab lletras de manera que la primera ratlla vertical y horisontal, diga: un nom de dona; la segona, indispensable per l' artilleria, y la tercera idem per la cunya.

NOY GRAN.

GEROGLIFICH.

× ×
I
A A
×
I

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ramon Romanisquis, Pere Salabrugas, Pau Trucas y Un Saragatero.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. Reig y V., Palli, Un Xarello, Ciutada Pace, Borrimba, Un Casarinyo, Paliu-Palau, Un Botet, Silvestre Pals y Un tonto.

Ciutada Verbi-gracia: Insertarém lo que 'ns remet.—Maria Bocanegra. La poesia que 'ns remet es bastant incorrecta.—Policarpi Moscatell: Lo mateix dihém per lo que respecta a la que 'ns envia vosté.—J. Simpatich: No podem respondre á lo que 'ns pregunta perque no ho recordém; publicarem una mudansa y un trenca-closcas.—Ramon Romanisquis: Id. tot lo que 'ns remet.—Noy Gran: Id. ters de sílabas y trenca-closcas.—Johao Verdaguer: Id. mudansa y rombo.—Dos Libe rals: Id. ters de sílabas y gero glifich.—Manel Bad-dasó: Id. rombo y gero glifich.—Simon de Sedruol: Id. tot lo que 'ns envia méns gero glifich.—S. B. Darnius: Id. la sinonimia.—Sir Byron: No hi trobem lo compte: lo quènto tè poch interés y revela esca-sa inventiva.—M. de la Bepa Rol: La versificació es molt imperfecta.—Nas de punta inglesa: Insertarém dos gero glifichs.—J. V. (Tarrassa): De la carta que 'ns envia no n' hem pogut treure l' aygua clara.—F. B. B.: Dispensi que no 'ns fem eco de la seva carta: la questió á que 's refereix no es de la competencia de la *Campana*.—S. F. (Granollers) y J. G. (Rodoña): Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23.

AHIR Y AVUY.

Ahir ab l'esperit liberal dintre de l'ánima; y avuy ab l'aygua fins al coll. Air sobre 'l pont y avuy sota 'l pont.